

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5831

гр. София, 12.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
закрито заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

като разглежда дело номер **9879** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Производството е било образувано по жалба на И. С. К., чрез адв. Х., съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, срещу Решение № Ж- 761/13.08. 2025г. на КЕВР в частта му с която на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратено производството, поради липса на компетентност.

В жалбата се твърди, че незаконосъобразно Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР, Комисията е прекратила образуваното административното производство, образувано по жалба на И. С. К. срещу ВиК оператор. Решението било издадено в противоречие с материалноправни разпоредби. Счита се, че случаят попадал в предметния обхват на 22, ал.1, т.1 от ЗЕ и чл. 142, ал.1, т.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, съгласно които Комисията разглежда спорове потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, тоест Комисията дължи произнасяне по същество след извършване на цялостна проверка и събиране на необходимите доказателства за изясняване на обстоятелствата по спора, който е била сезирана да разгледа. Като неоснователни се преценяват доводите на КЕВР, че в конкретния случай се касае за спор, който е извън предмета на регулиране на ЗРВКУ и следва в съответствие с разпоредбите на ЗУТ да се реши от друг компетентен орган. Правомощието на административния орган, разписано в закон, не означава само право да се произнесе по даден въпрос, но и задължение да се произнесе. По тези съображения се иска отмяна на решението на Комисията в оспорената част и връщане на преписката за произнасяне по същество.

В с.з. жалбоподателят И. С. К. се явява лично и адв.Х., като същите поддържат жалбата по изложените в нея съображения. Заявява се претенция за присъждане на разноските по делото по представен списък. Адв. Х. представя и писмени бележки, в които се преповтарят доводите по жалбата.

В с.з. ответникът –КЕВР, се представлява от юрк.И., която оспорва жалбата. Счита се, че

Комисията правилно е приела, че са налице правни и технически пречки, чието разрешаване е от правомощието на общинските органи. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки. В същите отново посочва, че Комисията е достигнала до правилния извод, че са налице правни и технически пречки, чието разрешаване е в правомощията на общинската администрация. Респективно правилно Комисията е приела, че няма компетентност да контролира осъществяването на действията, предхождащи фактическото присъединяване на потребител към ВиК системите, поради което правилно на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратила административното производство, поради липса на компетентност.

Заинтересованата страна - "Водоснабдяване и канализация" ЕООД, [населено място], редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

СГП- редовно и своевременно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В Комисията за енергийно и водно регулиране е постъпила жалба/ л.39 и сл./ от И. К. срещу "Водоснабдяване и канализация" ЕООД, [населено място]. Жалбата е относно отказ на ВиК оператора да присъедини поземлен имот с идентификатор 17395.51. 6 по КККР с адрес на поземления имот- [населено място], местност „Бербат хендек“, тройно предназначение на територията „зеделска“ водопроводната мрежа на [населено място].

В жалбата К. информирал КЕВР, че:

- въз основа на Нотариален акт № 83, том I, рег. № 1518, дело № 80/2024 г. от 23.04.2024 г. е придобил правото на собственост върху горепосочения поземлен имот с идентификатор 17395.51. 6;

- че е подал заявление до ВиК оператора за предоставяне на предварителни данни за налични ВиК мрежи (вх. № ТО-01-558 от 04.10.2024 г.). В получения отговор (изх. № ТО- 01-598 от 18.10.2024 г.) дружеството твърди, че довеждащият водопровод няма капацитет към него да се присъединят допълнителни потребители, а по отношение на канализацията се посочва, че до собствения му имот няма изградена канализационна мрежа;

- че според Скица №15-496815-16.05.2024 г. по кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) на [населено място], през имота преминава водопровод Ф 250, захранващ [населено място]. От същия са водоснабдени съседните имоти, с открити партии. Твърди, че на скицата не е отбелязан втори водопровод Ф 225; Счита, че въпросните водопроводи имат капацитет към тях да се включват допълнителни потребители;

- подал до ВиК оператора Заявление за разглеждане и съгласуване на проект с вх. № ТО-05-22 от 10.01.2025 г. до „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място]. В отговора „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място] с изх. № ТО-05-80/ 05.02.2025 г., дружеството го уведомило, че няма отношение към процедура за съгласуване на ВиК схема към ПУП-ПЗ за ПИ с идентификатор 17395.51.6 за „жилищно строителство“, тъй като не се предвиждало присъединяване на имота към ВиК мрежите ,експлоатирани от ВиК оператора, а се предвиждало имотът да бъде водоснабден със собствен водоизточник (сондажен кладенец), а по отношение на отпадъчните води от имота се предвиждало те да бъдат заустени в яма изградена в имота, а дъждовните води - да се оттичат свободно по терена.

В жалбата се счита, че становището на ВиК оператора е за отказ за предоставяне на ВиК услуги, като посочва, че същият е незаконосъобразен, излагайки аргументи, че по реда на Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на

водоснабдителните и канализационните системи (Наредба № 4/14.09.2004 г.) „ВиК операторът е длъжен да предоставя ВиК услуги на всички потребителите при условията на равнопоставеност“. Посочва, че наличието на съществуваща инфраструктура в границите на имота - водопровод 0 250 и 0 225 - ангажира задължението на ВиК оператора да техническа възможност.

С жалбата се искало Комисията за енергийно и водно регулиране да се произнесе по същество по указания в Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката начин и конкретно по чл. 147, ал.2 от наредбата като даде задължителни указания към „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място]. Тези задължителни указания на КЕВР към „Водоснабдяване и канализация" ЕООД, [населено място], според жалбата, следвало да бъдат:

1. „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място] да преразгледа отказа за присъединяване на имот с идентификатор 1 395.51.6
2. „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място] да осигури възможност за условно присъединяване с ограничение до 1 куб.м. вода за денонощие;
3. Да започне процедура по съгласуване на ВиК проект за присъединяване;
4. Изготви и предложи за подписване договор за сервитут и право на прокарване .

Преди постъпването ѝ в КЕВР жалбата не е била разгледана от оператора, предоставящ ВиК услуги за имота, както и не е подадена чрез „Водоснабдяване и канализация" ЕООД. [населено място], каквото е изискването по чл. 143, аз. 3 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3/ 21.03.2013 г.). поради което с писмо с изх. № В-11 ИН-00-264/ 19.06.2025 г., жалбата е изпратена за разглеждане от „Водоснабдяване и канализация" ЕООД, [населено място] и отговор до К..

В становището си (писмо с вх. № В-11 ИН-00-264/ 30.06.2025 г. на КЕВР. изх. № РД- 08-181/ 30.06.2024 г. на „Водоснабдяване и канализация" ЕООД. [населено място]), изпратено с копие до К., ВиК операторът посочил, че:

- е предоставил предварителни данни (писма с изх. № ТО-01-598/ 18.10.2024 г. и № 10-01-675/ 26.11.2024 г.) за налични ВиК мрежи до ПИ с идентификатор 217395.51.6. местност „Бербат Хендек“ по КККР на [населено място], общ. Г. Д.;
- с издаване на предварителни данни за налични ВиК мрежи до ПИ с идентификатор №17395.51.6 дружеството не одобрява или отказва присъединяване на имота;
- в предварителните данни се посочват съществуващи ВиК мрежи до имота или във връзка с изготвяне на устройствен план, след предоставяне на изискуемите документи съгласно ЗУТ. Предоставените данни за съществуващите ВиК мрежи не се считат за изходни данни за проектиране на сградни ВиК отклонения, съгласно изискванията на чл. 13 и чл. 24 от Наредба № 4/14.09.2004 г.;
- съгласно скица № 15-496815-16.05.2024 г. ПИ с идентификатор 17395.51.6 е с трайно предназначение на територията „зеделска“ и начин на трайно ползване „лозе“.

Съгласно предварителните данни:

- до имота няма изградена разпределителни водопроводна и канализационна мрежи, към които същият да бъде присъединен. Посочени са най-близките до имота ВиК мрежи на [населено място] по [улица];
- в границите на ПИ с идентификатор 17395.51.6 има изграден участък от довеждащ водопровод Ф 250 за водоснабдяване на [населено място]. общ. Г. Д.;
- в поземления имот, граничещ със северната имотна граница на ПИ с идентификатор 17395.51.6 има изграден довеждащ водопровод РЕ DN 225 за водоснабдяване на [населено място] /посочен в писмо с изх. № Т0-01 -675/ 26.11.2024 г.;
- в горесцитираните писма е посочено, че довеждащите водопроводи за [населено място]

нямат капацитет към тях да се включват допълнителни потребители, собственици на имоти извън границите на урбанизираната територия.

В писмото ВиК операторът разяснява фактическото състояние и капацитет на довеждащите водопроводи за [населено място]. „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД. [населено място] посочва, че „в качеството си на ВиК оператор, позовавайки се на нормативните разпоредби, на фактическото състояние и капацитета на довеждащите водопроводи за [населено място], както и на разполагаемия променлив воден ресурс на водоизточниците за горепосочените населени места, изразява становище, че довеждащите водопроводи за водоснабдяване на [населено място] нямат капацитет към тях да се включват допълнителни потребители, собственици на имоти извън границите на урбанизираната територия.

Изготвен е доклад от гл. директор на ГД „Водоснабдителни и канализационни услуги“ при КЕВР.

Решението е прието на 13.08.25г. в закрито заседание в състав „Водоснабдяване и канализация“, видно от протокол № 242/13.08.25г. Прието е с 3 гласа „за“ от които два гласа на членове на Комисията със стаж във В и К сектора.

При прегледа на събраните материали по преписката, КЕВР е приела в оспореното решение, че: Съгласно чл. 22, ал. 1. т. 1 от Закона за енергетиката (ЗЕ) Комисията разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори. свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ). определен в чл. 1, ал. 1 от този закон по следния начин: „Чл. 1 ал.1 Този закон урежда регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги. извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги, наричани по-нататък „ВиК оператори“, следователно компетентността на КЕВР за разглеждане на жалби по ЗЕ и ЗРВКУ е по отношение на регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги.

Съобразно чл. 6, т. 1 и т. 2 от ЗРВКУ Комисията регулира качеството на ВиК услугите и цените на ВиК услугите. На основание чл. 21 от ЗРВКУ, Комисията провежда контрол за съответствието на бизнес плана на ВиК операторите с изискванията на закона, изпълнението на показателите на качество на ВиК услугите, определени в бизнес плана, прилагането на цените съгласно изискванията по чл. 14. ал. 4 и чл. 19; извършените разходи за постигане на показателите, заложи в бизнес плана. В чл. 9. ал. 1 от ЗРВКУ е посочено, че комисията измерва и оценява качеството на предоставяните ВиК услуги чрез показатели за качество. В ал. 2 на същия член са изброени основните показатели за качество на ВиК услугите.

В тези граници, определени от ЗЕ и ЗРВКУ се простира компетентността на Комисията да разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори. Видно от цитираните законови текстове формулираното от подателя на жалбата искане към КЕВР - да извърши проверка и укаже на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, [населено място] да преразгледа отказа си за присъединяване на ПИ с идентиф. 17395.51.6. да изготви и предложи за подписване на К. договор за сервитут и преминаване, подробно описано по-горе, попада в обхвата на предмета на регулиране по ЗРВКУ, доколкото е свързано с достъпността до водоснабдителната услуга . Същевременно, за да бъде водоснабден конкретния имот следвало да бъдат извършени правни и фактически действия, регламентирани в ЗУТ и Наредба № 4 от 14.09.2004 г., свързани с изпълнение на дейностите по изготвяне и приемане на устройствени и регулационни планове, проектиране и изграждане на мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура и въвеждането им в експлоатация.

Прието е в решението по отношение на имота на жалбоподателя, че същият представлявал

земяделска земя извън строителните граници на [населено място].

Посочено е, че съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУТ присъединяването на недвижимите имоти и потребителите ни вода към водопроводните и канализационните мрежи се извършва при спазване на разпоредбите на този закон и със сключване на писмен договор за присъединяване между потребителя и експлоатационното дружество, като ал. 3 насочва към подзаконовия акт - Наредба № 4/ 14.09.2004 г. в който се съдържа детайлната уредба на условията, техническите изисквания и редът за присъединяване на недвижимите имоти и потребителите към водоснабдителни и канализационни мрежи и съоръжения и за сключването на договорите за присъединяване.

Посочено е, че присъединяването на имот, находящ се извън границите на урбанизираните територии към водопроводната мрежа е уредено в Глава първа „Общи положения“, Глава втора „Ползване на водоснабдителните мрежи в урбанизираните територии“ и Глава трета „Ползване на довеждащи водопроводи извън границите на урбанизираните територии“ на Наредба № 4 от 2004 г. Цитирана е разпоредбата на чл.22, ал.1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, съгласно която, при доказани възможности на водоизточника и на водоснабдителната система към довеждащите водопроводи могат да се включват допълнителни потребители - собственици на имоти извън строителните граници на урбанизираните територии, като условията за присъединяване се определят с договора за услугите В и К при спазване изискванията на чл. 14в. С разпоредбата на чл.22, ал.2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. е уточнено, че присъединяването се извършва в съответствие с В и К схемите на одобрения за територията подробен устройствен план.

Приемането на подробен устройствен план, неразделна част от който са ВиК схемите, е от компетентността на общинския съвет. Съобразно посоченото в чл. 64, ал. 3 от ЗУТ задължение на държавата, общините или съответните експлоатационни дружества е изграждането, поддържането и ремонта от и за тяхна сметка на проводите и съоръженията на техническата инфраструктура.

Съгласно чл. 44, ал. 1, т. 13 от ЗМСМА, Кметът на общината възлага или разрешава изработването на устройствени планове и техни изменения за територията на общината или за части от нея и одобрява определени устройствени планове при условията и по реда на Закона за устройство на територията, както и организира изпълнението им. Съобразно чл. 21, ал. 1, т. 11 от ЗМСМА, Общинският съвет приема решения за създаване и одобряване на устройствени планове и техни изменения за територията на общината или за части от нея при условията и по реда на Закона за устройство на територията и чл. 129, ал. 1 от ЗУТ- Подробен устройствен план се одобрява с решение на общинския съвет по доклад на кмета на общината в едномесечен срок след приемането на проекта за подробен устройствен план от експертен съвет.

Предвид това КЕВР, с оспореното Решение по т.1 - На основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация прекратява производството, поради липса на компетентност.

Решението на КЕВР не е оспорено по т.2 „ Изпраща копие от решението, ведно с копие на преписката на Общински съвет Г. Д. за предприемане на съответните действия по компетентност, в качеството му на орган по чл. 10в, ал. 1 от Закона за заводите и във връзка с правомощията му съгласно чл. 5 от Закона за устройство на територията и чл. 21, ал. 1, т. 8 и т. 11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация“, и т. 3.“Изпраща копие от решението, ведно с копие на преписката, на Кмета на [населено място], за предприемане на съответните действия по компетентност, в качеството му на орган по чл. 10в,

ал. 2 от Закона за водите и във връзка с правомощията му съгласно чл.5 и чл. 44, ал. 1, т.13 от Закона за местното самоуправление и местната администрация“

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в законоустановения 14-дневен срок по чл. 197 АПК. Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Съгласно чл.147 ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/НЛДЕ/ „Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката“. Макар, в чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. да се посочва, че КЕВР „прекратява преписката“, то е видно, че в тази хипотеза е необходимо Комисията да „установи, че жалбата е неоснователна“. Да установи, че жалбата е неоснователна означава, да я разгледа по същество. Според ал.2 на чл.147 от НЛДЕ, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства КЕВР установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им. Следователно, и в двете хипотези на чл.147 от Наредба № 3 се касае до решаване спора по същество от страна на Комисията за енергийно и водно регулиране. В случая с решението по т.1, административното производство е било прекратено, поради липса на компетентност на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация. КЕВР е отказала да се произнесе по същество по повдигнатия правен спор, с който е била сезирана. Според правилата на АПК, които единствено намират приложение в случая, отказът на административния орган, /дори и този орган, който упражнява правораздавателна компетентност по силата на закона, доколкото не е налице друг специален процесуален закон/ да разгледа по същество отправено до него искане за издаване на индивидуален или общ административен акт, се оспорва по реда на раздел четвърти на глава десета на АПК - чл. 197 и сл. АПК. При приложимия процесуален ред на чл. 197 и сл. от АПК жалбата се разглежда в закрито заседание, а съдът се произнася с определение по въпроса дали правилно или неправилно административният орган е отказал да се произнесе по същество по отправено до него искане. Съгласно чл.200, ал.1 от АПК съдът дължи произнасяне с определение, поради което е дължима отмяна на определението, с което е даден ход по същество.

С оспорената част на решението, административното производство е било прекратено, поради липса на компетентност. Следва да се отбележи, че в чл. 10, ал. 1 и 2 ЗЕ е предвидено, че регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията се осъществява от Комисия за енергийно и водно регулиране, която е независим специализиран държавен орган. Съгласно чл. 22, ал.1 т.1 ЗЕ, както и чл. 142-149 от НЛДЕ, в правомощията на КЕВР е да разреши възникнал спор на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. С решенията си по чл. 22 ЗЕ по жалба на засегнат субект КЕВР извършва специализиран административен контрол спрямо дейността на ВиК операторите. Във връзка с него Комисията е компетентна да дава задължителни указания по прилагането на закона. Съответно, при разглеждане по същество на жалбата срещу ВиК оператор, Комисията може: 1 да даде задължителни указания / ако жалбата срещу В и К оператор е основателна;/ или 2. да приеме, че

жалбата срещу ВиК оператора е неоснователна, според чл.147 от Наредба № 3. Законът за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/ урежда регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от В и К операторите, съгласно чл.1 от закона. Доставката на вода по смисъла на ЗРВКУ е водоснабдителна услуга, а съгласно чл.5, ал.1 от същия закон именно КЕВР осъществява регулирането на ВиК услугите.Съгласно чл. 6, т.1 и т.2 от ЗРВКУ, Комисията регулира качеството на В и К услугите, регулира цените на В и К услугите. В чл. ал.1 от ЗРВКУ се регламентира, че Комисията измерва и оценява качеството на предоставяните В и К услуги чрез показатели за качество. Съгласно чл.9 ал.2 от ЗРВКУ, основните показатели за качество на В и К услугите са: ниво на покритие с водоснабдителни услуги;. качество на питейната вода; непрекъснатост на водоснабдяването (непрекъснатост на водоподаването и времетраене на прекъсванията); общи загуби на вода във водоснабдителните системи и срокове за тяхното намаляване;. аварии на водоснабдителната система; налягане във водоснабдителната система; ниво на покритие с канализационни услуги;. качество на суровите отпадъчни води и на пречистените отпадъчни води;. аварии на канализационната система; наводнения в имоти на трети лица, причинени от канализацията;. експлоатационни показатели за ефективност; финансови показатели за ефективност; срок за отговор на писмени жалби на потребителите; срок за присъединяване на нови потребители към В и К системите; численост на персонала спрямо брой на обслужваните потребители.В този смисъл, спорът поставен за разрешаване пред комисията е свързан с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. В рамките на този спор КЕВР е длъжна да се произнесе по същество.След като искането на К. попада в обхвата на предмета на регулиране по ЗРВКУ (свързано е с качеството на В и К услугите), и след като по силата на чл. 22, ал.1 т.1 ЗЕ, както и чл. 142-149 от НЛДЕ, в правомощията на КЕВР е да разреши възникнал спор на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, то Комисията е следвало да се произнесе по същество.Това означава, че Комисията е следвало да издаде решение по чл.147 ал.1 или ал.2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.Вместо това,незаконосъобразно Комисията се позовава на спорната разпоредба на чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация и е прекратила административното производство, поради липса на компетентност. Следва да се отбележи, че съдът не твърди присъединяването на даден имот, извън строителните граници, да е възможно да се извърши в разрез с изискванията на чл.22, ал.1 и ал.2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи.Това което визираща съда е, че Комисията е дължала произнасяне по начина, указан в чл. 147 ал.1 или ал.2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката след проверката по чл.144, ал.1 от НЛДЕ. Самата комисия упражнява правомощие, което законът в чл. 22 ЗЕ ѝ предоставя , поради което незаконосъобразно същата е приела, че няма компетентност за това. Напротив - компетентността е предоставена със закон и не е изключена със закон. Следва да се посочи и това,че КЕВР не може да разрешава допустимостта на производствата по разрешаване на спорове по чл. 22 ЗЕ на базата на разпоредби, които се конкурират като противоречащи с норми на АПК. В този случай

допустимостта на производството пред КЕВР се определя не с нормите на цитираната разпоредба на чл.41, ал.4, т.1 от Правилника за дейността на КЕВР, а от нормативен акт от по-висока степен, какъвто е АПК – в този смисъл: Решение № 868/ 27.01.2026 г. по адм. д. № 5201/2025 г.на ВАС. В случая, спорът с който е била сезирана КЕВР, не може да бъде разрешен от органите на местната власт/от общинският съвет и кметът/ в това число същите да разгледат отказа на “Водоснабдяване и канализация” ЕООД, [населено място] за присъединяване на имота към водоснабдителната система /ВиК операторът е посочил, че с издаването на предварителни данни за налични ВиК мрежи до ПИ с идентификатор №17395.51.6, ВиК операторът не одобрява или отказва присъединяване на имота/. Комисията е била сезирана с жалба на потребител срещу ВиК оператор, свързана с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, като от нейна компетентност е да разгледа по същество жалбата на К. срещу „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, [населено място], съгласно чл. 22, ал.1, т.2 от ЗЕ / и чл. 142, ал.1,т.1 НЛДЕ/.Следователно, Комисията е постановила незаконосъобразен акт, в противоречие с разписаните й правомощия по чл. 22, ал.1,т.2 от ЗЕ, което предпоставя отмяна на решението в оспорената му част. Респективно преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по същество по подадената от И. К. жалба срещу “Водоснабдяване и канализация” ЕООД, [населено място], след изискуемата цялостна проверка, съгласно чл.144, ал.1 от НЛДЕ.

Предвид изхода от спора ответника ще следва да заплати на жалбоподателя, сторените по делото разноски в общ размер на 720, 92 евро, с оглед Закон за въвеждане на еврото в Република България/ 1410 лв./, от които заплатени 10 лева за ДТ и 1400 лева за адвокатски хонорар, заплатен в брой, съгласно Договор за правна защита и съдействие-л.82, който размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ, като в тази връзка възражението за прекомерност е неоснователно, още повече, че адвокатският хонорар, не надвишава съществено минималния такъв по чл.8,ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 200 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ хода по същество.

ОТМЕНЯ по жалба на И. С. К., чрез адв. Х., съдебен адрес [населено място], [улица], ет.4, Решение № Ж- 761/13.08. 2025г. на КЕВР в оспорената му част по т.1, с която на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация е прекратено производството, поради липса на компетентност.

ВРЪЩА преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за произнасяне по жалбата с вх. №В-11 ИН-00-264/11.06.2025г. от И. С. К. срещу „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, [населено място], при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето определение.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на И. С. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 720, 92 евро за разноски по делото.

Определението подлежи на обжалване в 7- дневен срок от получаването му с частна жалба пред ВАС. Съгласно Тълкувателно решение № 2/24.03.2021 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд, не е

допустимо обжалването на определението по чл. 200, ал. 1 от АПК от административния орган, издател на акта.
Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: